

Sygn. akt II Ka 367/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lipca 2022r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale prokuratora Katarzyny Korneluk – Kowalczyk

po rozpoznaniu w dniu 11 lipca 2022 r.

sprawy **P. B.**

oskarżonego z art. 178 § 4 kk i in.

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 14 lutego 2022 r. sygn. akt II K 624/21

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że z opisu czynu przypisanego oskarżonemu eliminuje sformułowanie „nie stosując się przy tym do decyzji administracyjnej starosty (...) K.5430.5.309.2015 o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi” i przypisany oskarżonemu czyn kwalifikuje jedynie z art. 178a§4 kk przyjmując go równocześnie za podstawę orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności;

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od opłaty za II instancję oraz wydatków postępowania odwoławczego, które przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 367/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA	
------------------	--

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 14 lutego 2022 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 624/21;

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	------------------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.	1	P. B.	Oskarżony na przestrzeni ostatnich lat leczył się specjalistycznie w związku z zaburzeniami pracy trzustki.	Dokumentacja medyczna oskarżonego;	115-135
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu
1.	Dokumentacja medyczna oskarżonego;	Dowód wiarygodny, choć okazał się nie mieć znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Problemy zdrowotne oskarżonego nie mają związku z istotą sprawy, nie mogą też wzruszyć orzeczonej względem niego sankcji karnej.

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEZ ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, mający istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, to jest:</p> <p>a. błędnego ustalenia, że P. B. był obowiązany treścią decyzji administracyjnej Starosty M. K.5430.5.309.2015 o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi, wydanej w związku z orzeczeniem zakazu prowadzenia pojazdów, <u>w sytuacji, w której wskazana decyzja została wydana na podstawie prawomocnego wyroku</u></p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 23 lutego 2016 r. w sprawie o sygn. akt: II K 1118/15, a jednocześnie w decyzji tej wskazano, że bieg środka karnego liczy się od dnia 31 października 2015 r. do dnia 29 października 2020 r. włącznie, natomiast zarzucany czyn oskarżonemu miał mieć miejsce w dniu 27 marca 2021 r., a więc 5 miesięcy po okresie na jaki przedmiotowa decyzja wskazuje, tym samym Sąd Rejonowy błędnie ustalił, że w chwili zarzucanego czynu oskarżony wypełnił swoim zachowaniem treść art. 180a kk, co miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku (vide: k. 13, 45-46);

b. błędnego ustalenia, że 27 marca 2021 r. w M. P. B. kierował samochodem osobowym marki O. (...) o nr rej. (...) po ul. (...), wjechał na stanowiący strefę ruchu teren Szpitala (...) w M. i uderzył w barierkę na pojeździe, jako pasażerkę przewoził swoją dziewczynę - O. O., a jednocześnie błędne ustalenie, że tą sytuację widział świadek T. Z.;

c. błędnego ustalenia, że P. przeparkował samochód o ok. 10 m by nie blokować podjazdu;

2. obrazę przepisów postępowania mających wpływ na treść zaskarżonego wyroku, to jest:

a. art. 7 kpk, art. 410 kpk, poprzez dokonanie całkowicie dowolnej a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, prowadzącej Sąd Rejonowy do błędnych ustaleń faktycznych, tj.:

i. całkowicie dowolną a nie swobodną ocenę treści decyzji administracyjnej Starosty

M. K.5430.5.309.2015 o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi oskarżonemu, wydanej w związku z orzeczeniem zakazu prowadzenia pojazdów, w sytuacji, w której to wprost wskazano, że okres jej obowiązywania to bieg środka karnego liczonego zgodnie z treścią wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z 23 lutego 2016 r. w sprawie o sygn. akt: II K 1118/15, to jest od dnia 31 października 2015 r. do dnia 29 października 2020 r. włącznie, natomiast zarzucany czyn oskarżonemu miał mieć miejsce w dniu 27 marca 2021 r., tym samym Sąd I instancji dowolnie ocenił treść wskazanego dokumentu, w tym nie uwzględnił w tej ocenie przepisu art. 182 § 2 kodeksu karnego wykonawczego (dalej kkw) w zw. art. 103 ust. 1 pkt 4 ustawy o kierujących pojazdami, które to stanowią, że organy administracji wykonujące wyrok sądu karnego (Starosta) są związane jego treścią, co oznacza, że mogą cofnąć uprawnienie do kierowania pojazdami tylko na ściśle wskazany w danym wyroku okres, a więc po tym okresie (czyli w dniu zarzucanego zdarzenia) wobec oskarżonego nie było prawnie obowiązującej i wykonalnej decyzji administracyjnej, a więc jednocześnie nie mógł swoim zachowaniem wypełniać znamiona czynu określonego w art. 180a kk, tym samym Sąd Rejonowy w sposób dowolny a nie swobodny ocenił również treści innych dokumentów (dowodów) stanowiących podstawę jego wyrokowania m.in. karty karnej i treści wyroku w sprawie o sygn. akt: II K 1118/15, co miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku;

ii. całkowicie dowolnej a nie swobodnej oceny całości wyjaśnień oskarżonego, prowadzącą Sąd I

instancji do błędnych ustaleń faktycznych;

(...). całkowicie dowolnej a nie swobodnej oceny zeznań świadków T. Z., L. U., R. M. (1), prowadzącą Sąd Rejonowy do błędnych ustaleń faktycznych w zakresie przebiegu całego zdarzenia i zachowania poszczególnych jego uczestników, a także dostateczny brak skonfrontowania treści wskazanych zeznań z całością wyjaśnień oskarżanego;

b. art. 424 § 1 i 2 kpk, poprzez podanie pisemnych motywów wyroku z pominięciem dokonania precyzyjnego wyjaśnienia podstawy prawnej i opisu stanu faktycznego wyroku stanowiącej podstawę uznania za winnego oskarżonego zarzucanego mu czynu, poprzez brak precyzyjnego wyjaśnienia, dlaczego Sąd uznał, że swoim zachowanie oskarżony wypełnił znamię czynu określonego 180a kk.

bezwzględnej przesłanki odwoławczej, jednocześnie zarzucam - obrazę art. 439 § 1 pkt 1 i 2 kpk, poprzez wydanie orzeczenia przez Sąd w składzie, w którym znajdowała się osoba nieuprawniona do orzekania, co oznacza, że Sąd I instancji był nienależycie obsadzony, gdyż w jego jednoosobowym składzie znajdowała się osoba, która nie została należycie mianowana asesorem, gdyż została mianowana na stanowisko w oparciu o wniosek KRS sformułowany w uchwale z 9 stycznia 2020 r. - zatem jest to uchwała KRS powołanej niezgodnie z Konstytucją RP. Sąd Najwyższy w wyroku z 5 grudnia 2019 r. (sygn. akt: III PO 7/18) ocenił status obecnej KRS. Sąd Najwyższy jako i liczni przedstawiciele doktryny,

	<p>stoją na stanowisku, iż obecna (co ważne w składzie aktualnym na dzień 9 stycznia 2020 r.) KRS nie daje wystarczającej gwarancji niezależności od organów władzy ustawodawczej i wykonawczej. Tak więc tak istotny brak jakim jest brak prawidłowego zaproponowania kandydata na asesora przez prawidłowo ukształtowany organ konstytucyjny jest elementem niezbędnym do uzyskania skutecznego mianowania. Tak więc w sytuacji braku prawidłowości we wskazanym zakresie dokonane mianowanie jest nieskuteczne.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzuty wywiedzione przez skarżącego okazały się jedynie częściowo zasadne, stąd na kanwie przedmiotowej sprawy zaszła potrzeba podjęcia ingerencji w treść zaskarżonego orzeczenia. O motywach i istocie wprowadzonych zmian – szerzej w akapitach poniżej.</p> <p>Wobec rangi postawionych w petitum apelacji zarzutów w pierwszej kolejności odnieść należy się do ostatniego z nich. Ten bowiem oparty został na jednej z bezwzględnych przyczyn odwoławczych i jego ewentualne uwzględnienie czyniłoby zbędnym zgłębianie pozostałych podrzędnych materii, o charakterze względnym.</p> <p>Tak jednak nie stało się na gruncie sprawy niniejszej.</p> <p>Niewątpliwie wywołana przez obronę problematyka dotycząca tzw. neo-sędziów (i analogicznie neo-asesorów), prawidłowości procedury ich powołania oraz</p>		

ważności wydanych przez nich orzeczeń stanowi swego rodzaju novum w orzecznictwie Sądów, będąc wciąż zagadnieniem dość problematycznym i kontrowersyjnym. Stanowisko doktryny i orzecznictwa w tej kwestii na przestrzeni ostatnich kilkunastu miesięcy dynamicznie się zmieniało, co dało obrońcy możliwość do interpretowania rzeczywistego stanu prawnego na korzyść swojego klienta, choć autor apelacji tak naprawdę nie skorzystał z niej w pełni, na łamach uzasadnienia apelacji nijak nie motywując postawionej na jej wstępie tezy.

Tak czy inaczej spór ten ostatecznie (jak mogłoby się wydawać przynajmniej na ten moment) rozstrzygnął Sąd Najwyższy uchwałą wydaną dnia 2 czerwca 2022 roku – I KZP 2/22. Wprawdzie, w jej treści wyrażono dość jasny i silny pogląd, jakoby Krajowa Rada Sądownictwa ukształtowana w trybie określonym przepisami noweli z dnia 8 grudnia 2017 roku nie była organem tożsamym z organem konstytucyjnym, którego skład i sposób wyłaniania reguluje Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej, w szczególności w art. 187 ust. 1, jednak jednocześnie stwierdzono, iż brak jest podstaw do przyjęcia a priori, że każdy sędzia sądu powszechnego (czy asesor), który uzyskał nominację w następstwie wzięcia udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po dniu 17 stycznia 2018 roku, nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo Sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 kpk. A taki właśnie pogląd przedstawił apelujący, który jedynie

na podstawie daty nominacji asesora sądowego orzekającego w niniejszej sprawie, konkludował o braku jego umocowania.

Podniesienie zarzutu wskazującego na brak bezstronności danego sędziego w związku z okolicznościami otrzymania przez niego powołania (lub dostrzeżenie tego problemu z urzędu), rodzi konieczność indywidualnego badania tej kwestii przez niezawisły i bezstronny Sąd - a więc taki, co do którego opisane domniemanie istnieje i nie zostało obalone. Na gruncie procedury karnej na chwilę orzekania w przedmiotowej sprawie, taki mechanizm kontrolny, w odniesieniu do badania prawidłowości obsadzenia Sądu i bezstronności sędziów, został ukształtowany w art. 439 § 1 pkt 2 kpk oraz art. 40 kpk, przy czym pierwszy ma on charakter bezwzględny i nakazuje działanie z urzędu, z istoty swojej przynależy do stadium postępowania odwoławczego, skoro przedmiotem kontroli jest tu wydane w sprawie orzeczenie.

Na kanwie przedmiotowej sprawy, pomimo tak kardynalnych - na pierwszy rzut oka - zastrzeżeń ze strony skarżącego, na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego, nie został złożony wniosek, o jakim mowa w zdaniu poprzedzającym, dlatego też pierwszej z omawianych procedur nie należy poświęcać szerszego komentarza.

Co jednak znamienne z punktu widzenia zarzutu apelacji to fakt, iż skoro impulsem do badania bezstronności sędziego jest sam fakt wadliwie przeprowadzonego w jego przypadku procesu

nominacyjnego, to zasadniczym przedmiotem tego badania nie są indywidualne kompetencje do wykonywania zawodu sędziego i przymioty osobiste danej osoby, lecz potencjalna stronniczość, na którą mogą wskazywać okoliczności otrzymania nominacji. Chodzi tu zatem o instytucjonalną bezstronność sędziego, wynikającą z bezpośredniej lub pośredniej relacji zależności od tych organów, które z jednej strony są albo wadliwie ukształtowane albo wprost polityczne, a wnioskowały o powołanie go na stanowisko lub delegują do orzekania. Sam zatem charakter rozpoznawanej sprawy, co do zasady, nie ma tu pierwszorzędного znaczenia, bo nie chodzi tu o stronniczość wynikającą z okoliczności tejże konkretnej sprawy, choć niewątpliwie owe okoliczności w pewnych wrażliwych sytuacjach mogą uwypuklić problem bezstronności, zwłaszcza w sprawach postrzeganych jako mające podłoże polityczne, a więc przede wszystkim wiążących się z problematyką respektowania przez Państwo swobód i wolności obywatelskich.

Tymczasem, Sąd Okręgowy nie powziął wątpliwości, co do procedury powołania na stanowisko asesora (takich konkretnych okoliczności nie wskazywano w apelacji), o którym mowa w treści zarzutu. Podobnie jak i do postawy wykazywanej przezeń w toku pierwszoinstancyjnego postępowania w stosunku do jego stron i uczestników. Na takie konkretne zastrzeżenia nie powołał się nadto sam skarżący, który oczekiwał unieważnienia wydanego wobec jego klienta orzeczenia niejako z samej tylko zasady (i to w istocie nieistniejącej), czyli tak

naprawdę jedynie z tego względu, iż w obsadzie Sądu pierwszej instancji znajdował się podmiot powołany w niejednoznacznej ocennie procedurze. Tymczasem, jak już nadmieniono powyżej, fakt ten nie jest wystarczający do stwierdzenia, że dany Sąd nie jest właściwie obsadzony, a w jego składzie znajduje się osoba nienależycie mianowana asesorem, czyli nieuprawniona do orzekania, a tym bardziej że wydane w tym trybie rozstrzygnięcia są z góry obwarowane cechą nieważności. Oczywiście, taka interpretacja obowiązującego stanu prawnego byłaby korzystna z punktu widzenia apelującego oraz jego klienta, a także szeregu innych podmiotów wobec których na przestrzeni pewnego odcinka czasu zapadło orzeczenie niezbyt korzystne, jednakże fakt ten, sam w sobie, nie może jeszcze upoważniać Sądu Odwoławczego do automatycznego, bezkrytycznego uchylania tychże rozstrzygnięć.

Przechodząc zaś do zarzutów o mniejszym ciężarze gatunkowym nakreślić należy, iż o ile skarżący miał rację, że Sąd Rejonowy w sposób powierzchowny podszedł do niektórych kwestii, zupełnie ignorując wydźwięk decyzji administracyjnej przywołanej w treści pierwotnie oznaczonego zarzutu i tym samym w sposób błędny przyjął, iż oskarżony swoim zachowaniem nie zastosował się do jej treści – czym miałby wypełnić znamiona przestępstwa stypizowanego w art. 180a kk, o tyle zupełnie nietrafione pozostały jego argumenty co do ustaleń organu sądowego w zakresie pozostałej części inkryminowanego zdarzenia z udziałem jego klienta.

Materiał dowodowy zgromadzony w toku postępowania w sposób jednoznaczny wykazał winę P. B. stricte w zakresie czynu z art. 178a § 4 kk. Pierwszoinstancyjna ocena dowodów osobowych nie wzbudziła najmniejszych nawet zastrzeżeń ze strony Sądu Okręgowego. Determinujące dla uznania sprawstwa P. B. okazały się wszak depozycje T. Z., który znalazł się bezpośrednio na miejscu zdarzenia i dostrzegł jak podsądny prowadził pojazd mechaniczny po terenie nieruchomości szpitala w M., gdzie odbywał się ruch drogowy. Świadek zeznawał przy tym w sposób rzeczowy i logiczny, przyznając jednocześnie wprost, iż pewne okoliczności umknęły jego uwadze. Dodatkowo jest to osoba dotąd nieznana oskarżonemu, a zatem w zupełności bezstronna i niezainteresowana konkretnym rozstrzygnięciem sprawy. Co przy tym nie mniej znamienne to fakt, iż przedstawiona przezeń relacja została poparta depozycjami L. U. i R. M. (2). Wprawdzie, w toku postępowania oskarżony dążył do zdyskredytowania ich wiarygodności powołując się na pewne nieścisłości, które rzekomo miały płynąć z treści ich relacji, jednakże te – słusznie zresztą – organ procesowy uznał za nieznaczące dla rozstrzygnięcia sprawy, a tym samym niemogące umniejszyć doniosłości i pełnowartościowości tychże dowodów. Z kolei, sam skarżący tak naprawdę nawet nie podjął się próby dyskusji z ustaleniami Sądu Rejonowego w tym przedmiocie, poprzestając jedynie na ogólnych zarzutach dotyczących rzekomych nieprawidłowości przy dokonanej ocenie dowodów. Skarżący bowiem

jedynie w lakonicznych kilku słowach podważył wiarygodność wyartykułowanych w treści zarzutu świadków, wskazując iż ich depozycje nie zostały wystarczająco przefiltrowane przez wyjaśnienia podsądnego, zupełnie pomijając ten aspekt w części motywacyjnej apelacji. Zarzut zredagowany w ten sposób nie mógł zdobyć uznania w oczach Instancji Odwoławczej. Wszak, nie sposób odmówić przymiotu wiarygodności pewnym źródłom dowodowym tylko z tego względu, iż płynące z ich treści nie korelują z wydźwiękiem innego dowodu – zwłaszcza, gdy tym są depozycje oskarżonego, oczywiście zainteresowanego określonym rozstrzygnięciem sprawy.

Pozostałe, obszernie wywody apelującego uznać należało za słuszne. Rację ma bowiem skarżący przekonujący, iż Sąd Rejonowy w sposób błędny ustalił, że oskarżony dokonał zarzucanego mu czynu nie stosując się do decyzji administracyjnej Starosty M. (K.5430.5.309.2015) z dnia 27 kwietnia 2016 roku o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi. Przedmiotowa decyzja została wydana na podstawie wyroku z dnia 23 lutego 2016 roku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim, w sprawie o sygn. akt II K 1118/15, w którym to orzeczono środek kamy w postaci zakazu prowadzenia pojazdów na okres 5 lat oraz na poczet orzeczonego środka karnego zaliczono okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 31 października 2015 roku do dnia 23 lutego 2016 roku. Istotnie bowiem zgodnie z art. 182 § 2 kkw, organ, do którego przesłano orzeczenie zawierające zakaz prowadzenia pojazdów, zobowiązany jest cofnąć uprawnienia do ich prowadzenia w

orzeczonego zakresie. Tym samym, analogicznie, organ administracji nie ma uprawnienia do cofnięcia uprawnień kierującemu w innym zakresie niż zgodnie z treścią otrzymanego wyroku. Nie budzi wątpliwości, że wskazane powyżej pojęcie orzeczonego przez Sąd karny zakresu odnosi się także do okresu na jaki Sąd orzekł zakaz prowadzenia pojazdów, co oznacza, że cofnięcie uprawnień do kierowania pojazdami musi nastąpić na ściśle wyznaczony okres, wynikający z orzeczonego przez Sąd zakazu prowadzenia pojazdu, (m.in. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku wydany w sprawie o sygn. akt III SA/Gd 1078/20).

Treść zaskarżonego wyroku wyraźnie zatem wskazuje, iż organ niższego rzędu w wystarczającym stopniu nie pochylił się nad analizą treści przedmiotowej decyzji administracyjnej, w szczególności pod kątem jej wykonalności lub jej braku w chwili zarzucanego oskarżonemu czynu, pomimo że dysponował zarówno pełną treścią przedmiotowej decyzji, jak i pełną treścią wskazanego w niej wyroku karnego. Nie ulega wątpliwości, że znamiona występku z art. 180a kk zostaną zrealizowane jedynie wówczas, gdy w chwili czynu wobec oskarżonego jest wydana i pozostaje wciąż aktualna decyzja o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami. W przedmiotowej sprawie brak jest możliwości uznania, że podana w zarzucie, akcie oskarżenia i treści wyroku decyzja administracyjna Starosty M. była wówczas wykonalna (obowiązująca), gdyż okres na jaki cofała ona uprawnienia oskarżonemu jest w niej ściśle określony, a przede wszystkim wynika z treści wyroku w

sprawie o sygn.. akt: II K 1118/15.
W jej treści zaś wskazano, że bieg zastosowanego środka karnego liczy się od dnia 31 października 2015 roku do dnia 29 października 2020 roku. Natomiast zarzucany czyn oskarżonemu miał mieć miejsce w dniu 27 marca 2021 roku, a więc 5 miesięcy po okresie na jaki omawiana decyzja wskazuje. W tej sytuacji, Sąd Rejonowy błędnie ustalił, że w chwili zarzucanego czynu oskarżony wypełnił swoim zachowaniem treść art. 180a kk, co miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

Jednakże, wskazany wyżej fakt nie winien skutkować uchYLENIEM zaskarżonego orzeczenia i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji – zgodnie z życzeniem skarżącego. Sąd Okręgowy był bowiem władnym, aby działając w granicach swoich uprawnień procesowych zmienić przyjęty przez organ niższego rzędu opis przypisanego oskarżonemu czynu, a wraz z nim uszczuplić jego kwalifikację prawną. I tak, Sąd Okręgowy dokonał korekty zaskarżonego orzeczenia właśnie na tych warunkach, poprzez wyeliminowania z opisu czynu sformułowania nie stosując się przy tym do decyzji administracyjnej Starosty M. K.5430.5.309.2015 o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi i zakwalifikowanie go jedynie z art. 178a § 4 kk przyjmując równocześnie właśnie ten przepis za podstawę orzeczonej w pierwszoinstancyjnym postępowaniu kary pozbawienia wolności.

Wniosek

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Pomimo, iż zarzut wyprowadzony okazał się w pewnej części zasadny, to na uwzględnienie nie zasłużył tak sformułowany przezeń wniosek.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 14 lutego 2022 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 624/21;	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do powzięcia szerszej ingerencji w treść zaskarżonego orzeczenia.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	

1.	Przedmiot i zakres zmiany
Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 14 lutego 2022 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 624/21;	
Zwięźle o powodach zmiany	
Kontrola instancyjna doprowadziła Sąd Odwoławczy do przekonania, iż na kanwie przedmiotowej sprawy zaszła potrzeba zmiany zaskarżonego orzeczenia. O jej istocie i motywach – szerzej w stosownej części powyżej.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia	

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	-----
6. Koszty Procesu	

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III	O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 624 kpk w zw. z art. 634 kpk, uznając iż na gruncie przedmiotowej sprawy zaistniały przesłanki przemawiające za zwolnieniem oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania. Rzeczona decyzja procesowa podyktowana została sytuacją finansową P. B., który w perspektywie ma odbycie kary pozbawienia wolności.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia	
---------------------------------	--

Kolejny numer załącznika	1.		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego;		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana